



Arrest

nr. 91 477 van 13 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. VIAENE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 4 oktober 2011 en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 12 juli 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, welke diezelfde dag per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Swabi (Provincie Khyber Pakhtunkhwa). Sinds augustus 2006 zou u gewerkt hebben als militair voor de 'Frontier Constabulary' bij het peloton 249. U zou op 5 april 2009 naar Malakand uitgezonden zijn voor deelname aan de gevechten. Op 22 april 2009 zou uw opdracht erin bestaan hebben om munitie te vervoeren van Buner naar Joghgor. De taliban zou dit konvooi aangevallen hebben. Tien personen waaronder uzelf zouden ontvoerd zijn door de taliban. Met behulp van de Jirga zou u vrijgekomen zijn op voorwaarde dat u uw job verliet. U zou naar uw dorp teruggekeerd zijn. Vandaaruit zou u naar Kohat gegaan zijn, waar u twintig maanden ondergedoken leefde. Op 7 februari 2011 zou u gearresteerd zijn door de Pakistaanse autoriteiten. Gedurende drie maanden zou u vastgehouden zijn. U zou ondervraagd zijn door verschillende diensten. U zou taliban moeten herkennen hebben. Na nog eens anderhalve maand zou u vrijgelaten zijn. Vervolgens trad u opnieuw in dienst, weliswaar onder een strikt regime en in een ander peloton met name 167. Op 23 mei 2011 zou u verlof gekregen hebben en teruggekeerd zijn naar uw dorp. Op 25 mei 2011 zou uw ouderlijk huis zijn aangevallen door de taliban. Uw vader zou hierbij een been verloren zijn en een kind van de burens zou omgekomen zijn. U zou een klacht ingediend hebben bij de politie. Uw ouders zouden bij uw oom gaan wonen zijn in hetzelfde dorp. Uw vader zou op zijn gsm dreig telefoons hebben ontvangen. U zou opnieuw naar uw dienst gegaan zijn. U vroeg opnieuw verlof aan en zou gedeserteerd zijn. U zou nog tien tot vijftien dagen in uw eigen dorp hebben verbleven. Vervolgens zou u naar Peshawar gegaan zijn. U zou Pakistan verlaten hebben op 17 of 18 augustus 2011. U zou over land via Iran naar Turkije hebben gereisd. Per boot reisde u naar Griekenland. Vanuit Griekenland zou u per vrachtwagen naar Italië hebben gereisd. Vanuit Italië zou u via Frankrijk naar België hebben gereisd met de trein. U vroeg asiel aan in België op 5 oktober 2011.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u op dd. 9 januari 2012 volgende documenten voor: uw identiteitskaart, fotokopieën van de identiteitskaarten van uw ouders, fotokopieën van de identiteitskaarten van uw broer en zus, uw originele militaire dienstkaart, originele foto's (militaire periode), een originele brief van de Jirga, een fotokopie van een First Information Report dd. 25 mei 2011 en een bundel met algemene informatie over Pakistan.

Bij het tweede gehoor op dd. 4 juli 2012 legde u volgende documenten voor: een fotokopie van de identiteitskaart van uw grootvader, twee originele kranten en een fotokopie van uw wapenlicentie.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

U beweerde dat uw vrees voor vervolging tweeledig is. Enerzijds vreest u de Taliban en anderzijds vreest u de overheid omdat u gedeserteerd zou zijn.

Aangaande uw vrees ten aanzien van de Taliban kon u die om volgende redenen niet aannemelijk maken.

Ten eerste kan u niet kan aantonen dat u op het moment van de militaire acties in Swat als soldaat voor de 'Frontier Constabulary' actief was in de regio. Zo gaf u aan dat u sinds uw indiensttreding deel uitmaakte van het peloton 249. U zou ook deel uitgemaakt hebben van peloton 249 toen u zou zijn uitgezonden naar de Swat regio (Buner, Malakand district) (zie gehoorverslag 2 CGVS p.10 en p.12). U kan dit echter niet staven met objectieve gegevens. Zo legde u geen dienstkaart neer met vermelding van peloton 249. U legde enkel een dienstkaart neer waar peloton 167 op wordt aangegeven (zie document 4, groene map). Uw verklaring dat de taliban alles heeft afgenomen van u, is geen afdoende verklaring aangezien u op andere manier zou kunnen proberen te staven dat u deel uitmaakte van peloton 249 (zie gehoorverslag 2 CGVS p.10). U hebt dit echter ook achterwege gelaten. Het is ook opvallend dat u geen enkel document voorlegde dat uw overplaatsing naar Malakand district kan aantonen. U stelde dat dit wordt bijgehouden door de 'Frontier Constabulary' zelf (zie gehoorverslag 2 CGVS p.11). Dit kan niet overtuigen aangezien u dit document meer dan waarschijnlijk nodig zou gehad hebben als u zich verplaatste van regio naar regio. U legde ook geen enkel loonbrief neer betreffende die periode. Wat uw wapenlicentie (zie document 11, groene map) betreft, dient aangestipt te worden dat deze licentie geen vergunning is voor een wapen gedurende de periode dat u in Swat

actief zou geweest zijn. Dit is opmerkelijk aangezien u werd uitgezonden naar een regio waar de situatie op dat moment explosief was en u meer dan waarschijnlijk een wapen nodig had, al was het maar voor uw eigen veiligheid. Daarenboven gaf u zelf aan dat uw peloton wapens en munitie meenam naar Malakand (zie gehoorverslag 2 CGVS p.4). De foto's (zie document 5, groene map) tonen aan dat u een soldaat was voor de 'Frontier Constabulary', wat niet ontkent wordt door het CGVS. Echter tonen die foto's niet aan dat u in maart/april 2009 in de Swat regio werd tewerkgesteld aangezien niet kan worden vastgesteld wanneer of waar deze foto's werden genomen. U kan dan ook niet duiden dat u in de Swat regio in de periode maart/april 2009 als militair actief was.

Ten tweede konden uw verklaringen eveneens niet overtuigen dat u op dat moment in Swat aanwezig was en ontvoerd werd door de taliban. U stelde dat u ontvoerd werd door de taliban op 22 april 2009 en tien dagen werd vastgehouden (zie gehoorverslag 2 CGVS p.13). Dit impliceert dat u begin mei 2009 vrijkwam. U gaf aan dat u tijdens uw gevangenschap bij de taliban hoorde dat Sufi Mohammad onderhandelde voor vrede met de overheid (zie gehoorverslag 2 CGVS p.14). Er zou bijna een akkoord ontstaan zijn (zie gehoorverslag CGVS p.14). Uit algemene informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat de onderhandelingen over vrede met Sufi Mohammed plaatsvonden begin april 2009 (zie document 2, blauwe map). Op 26 april begon de overheid met een militaire actie. Deze militaire actie 'Black Thunderstorm' vond dus plaats tijdens uw ontvoering (zie document 3, blauwe map). Bovendien is op het opvallend dat u niets weet over operatie 'Black Thunderstorm' behalve dat het de naam is van een militaire operatie (zie gehoorverslag 2 CGVS p.13). U gaf aan dat u werkte op laag niveau maar deze operatie is wel bekend. Het is ook weinig aannemelijk dat de Jirga onderhandelingen zou opstarten met de taliban op het moment dat de militaire operatie van de overheid volop woedde. U stelde ook dat er drie soldaten gewond raakten bij de ontvoering. Deze zouden volgens u naar een ziekenhuis in Buner gebracht zijn (zie gehoorverslag 2 CGVS p.14). Het is opvallend dat de lokale bevolking deze soldaten zouden geholpen hebben aangezien u zelf verklaarde dat Buner op dat moment onder de controle was van de taliban (zie gehoorverslag 2 CGVS p.12). Dit zou enorme risico's hebben ingehouden voor de lokale bevolking en de gewonden. Het CGVS hecht dan ook geen geloof aan het beweerde feit dat u in april 2009 aanwezig was in de regio van Swat. Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan de beweerde ontvoering door de taliban. Het krantenartikel (zie document 8, groene map) dat u voorlegde wijzigt hier niets aan aangezien u zelf aangaf dat uw naam hier niet in staat en u niet zichtbaar staat afgebeeld op de foto (zie gehoorverslag 2 CGVS p.8 en p.9). Ook de brief van de Jirga overtuigt niet (zie document 6, groene map). Na vertaling en de brief overlopen te hebben met een tolk Pashtou blijkt dat het een algemene brief betreft waarin uw naam niet wordt aangegeven (zie vertaling document 6, groene map). Er kan dan ook geen waarde gehecht worden aan deze brief.

Ten derde kan er ook geen geloof worden gehecht aan de aanslag op uw woning in uw dorp door de taliban. Zo zou u klacht hebben neergelegd bij de politie (zie gehoorverslag 2 CGVS p.15). U legde de "FIR" ook neer (zie document 7, groene map). Het is echter een gewone fotokopie zonder stempels of zonder zegels. Aan fotokopies kunnen geen waarde gehecht worden omdat deze onderhevig kunnen zijn aan knip-en plak werk. Bovendien is het makkelijk in Pakistan om aan vervalste documenten te geraken (zie document 4, blauwe map). De foto van uw vader zonder been, toont niet aan dat dit deze verwonding het gevolg was van de aanval op uw woning (zie document 5, groene map, foto vader). Daarenboven keerde u nog voor 15 tot 20 dagen terug naar uw dorp wat uw vrees danig ondermijnt (zie gehoorverslag 2 CGVS p.5).

Ten vierde dient het CGVS op te merken dat u aangaf dat u, na uw vrijlating in mei 2009 door de taliban, naar uw dorp terugkeerde en daar vijftien tot twintig dagen verbleef (zie gehoorverslag 2 CGVS p.4). Vervolgens gaf u aan dat u daarna twintig maanden in Kohat ondergedoken leefde (zie gehoorverslag 2 CGVS p.5). Dit betekent dat u ongeveer vanaf eind mei 2009 tot januari of februari 2011 in Kohat (Kohat district) verbleef. U stelde ook dat u op 7 februari 2011 werd gearresteerd in Kohat (zie gehoorverslag 2 CGVS p.5). Het is dan ook opvallend dat u een licentie voor uw wapen verkreeg voor de periode van 15 september 2009 tot 29 december 2009. Deze licentie werd ondertekend door een vertegenwoordiger van het 'district coordination office' te Swabi (Swabi district) op 29 december 2009 (zie document 11 p.2-3, groene map). Dit stemt niet overeen met uw verklaring dat u op dat moment in Kohat verbleef. U stelde dat u uw licentie aanvraag in april 2009 toen u in Malakand was en dat het uitgevaardigd werd op het moment dat u zich verschool (zie gehoorverslag CGVS p.10). Dit kan echter niet overtuigen aangezien het document niet aangeeft wanneer u de licentie aanvraag (zie document 11, groene map). Noch is het weinig waarschijnlijk dat het kantoor in Swabi dit zelf zou bijhouden, aangezien dit een document is wat de soldaat zelf in zijn bezit moet hebben. U legde ook geen document neer die uw overplaatsingen van Islamabad naar Karachi en van Karachi naar

Malakand verrechtvaardigen (bijvoorbeeld orders en overplaatsingsbevelen). Het CGVS heeft dan ook geen zicht op uw verblijfplaatsen in Pakistan.

Wat betreft uw vrees ten overstaande van de autoriteiten kon u die om volgende redenen niet aannemelijk maken.

Ten eerste kan u niet duiden dat u werd gearresteerd door de autoriteiten in Kohat in februari 2011. Zo legde u geen aanhoudingsbevel voor. Zo kon u ook niet aannemelijk maken hoe de autoriteiten wisten dat u in Kohat stad was (zie gehoorverslag 2 CGVS p.15). Eerst en vooral gaf u aan dat de autoriteiten niet in Kohat aanwezig konden zijn omwille van tribale regels (zie gehoorverslag CGVS p.15). U weet niet hoe ze het wisten, u denkt dat het via spionnen gebeurde (zie gehoorverslag CGVS p.15). Het is weinig waarschijnlijk dat u op een moment waarop u uw oom wil bezoeken in Kohat stad dan plots word gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS p.15). Bovendien is het opmerkelijk dat indien men u verdacht van banden te hebben met de taliban, de autoriteiten u opnieuw in dienst namen, weliswaar onder een volgens u strikt regime (zie gehoorverslag 2 CGVS p.16). Echter kan bij dit strikte regime een aantal kanttekeningen geplaatst worden. Zo verklaarde u dat u een verlenging kreeg van uw wapenlicentie, wat vreemd zou zijn indien men u wantrouwde (zie gehoorverslag CGVS p.10). Ook kon u tot twee maal toe zonder problemen verlof krijgen om naar uw geboortedorp terug te gaan (zie gehoorverslag 2 CGVS p.16). Deze vaststellingen ondermijnen dat de overheid u zou viseren.

Ten tweede dient opgemerkt te worden dat u aangaf dat u deserteerde omdat u bedreigingen kreeg van de taliban en uw familie u adviseerde om uw werk stop te zetten (zie gehoorverslag 2 CGVS p.11). Het lijkt er meer op dat u gewoon uw werk hebt stopgezet aangezien u nog verlof aanvraagde en kreeg (zie gehoorverslag 2 CGVS p.16). U zou daarna niet meer opgedaagd zijn en zou dit aan niemand hebben verteld (zie gehoorverslag 2 CGVS p.16). Gezien u geen documenten aanbracht zoals loonbrieven, aanvragen voor verlof, uit die periode kan dit niet nagegaan worden. Het CGVS kan ook niet nagaan of u wel degelijk uw werk hebt stopgezet, wanneer u juist gestopt zou zijn met werken of op welke manier u uw werk hebt stopgezet. Uw dienstkaart geeft ook niet wanneer u die hebt verkregen (zie document 4, groene map). U legde geen enkel bewijs voor dat u nu als deserteur geboekstaafd zou staan. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw vrees voor de autoriteiten.

Voorts gaf u aan dat u 20 tot 25 dagen in Griekenland hebt verbleven (zie gehoorverslag 2 CGVS p.7). U zou geen asiel hebben aangevraagd in Griekenland (zie gehoorverslag 2 CGVS p.7). U verklaarde dat uw eindbestemming Frankrijk was (zie gehoorverslag 2 CGVS p.7). Uw langdurige verblijf zonder asielaanvraag in Griekenland breekt uw ingeroepen vrees voor vervolging verder af. Wanneer een persoon zijn land van herkomst dient te verlaten wegens een vrees voor vervolging, dan is het niet meer dan logisch dat deze persoon zich na aankomst in veilig derde land, zich zo snel mogelijk tot de autoriteiten aldaar zou wenden ten einde bescherming aan te vragen. Hoewel vaak beweerd wordt dat de Griekse asielprocedure niet optimaal verloopt, bestaat ze wel. U had dus minstens de moeite kunnen nemen om asiel aan te vragen.

Verder erkent het CGVS dat uw thuisregio, het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS (zie document 1, blauwe map) waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Daar uw ingeroepen vrees voor de Taliban en de Pakistaanse autoriteiten niet aannemelijk is en u geen andere vrees of problemen inroept, wijst niets er op dat u het slachtoffer van deze strijd zou worden en dat u zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen u zich moeiteloos zou kunnen integreren.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De identiteitsdocumenten van u en uw familie kunnen aanvaard worden aangezien uw identiteit hier niet ter discussie staat (zie document 1, 2, 3 en 10, groene map). Wat uw dienstkaart betreft kan nog worden opgemerkt dat deze een aantal fouten bevat zoals brith en Blod G (birth, blood group) (zie document 4, groene map). In het andere krantenartikel werd eveneens uw naam niet aangegeven (zie document 8, groene map en gehoorverslag 2 CGVS p.8 en 9). De bundel met algemene informatie voegt niets toe aan uw individuele asielaanvraag (zie document 9, groene map). De envelop kan zondermeer aanvaard worden (zie document 12, groene map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, van artikel 4, §1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en van de algemene zorgvuldigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"Het CGVS stelt dat verzoeker op basis van de door hen onderzochte elementen in het dossier niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Volgens artikel 1 A 2) van de Vluchtelingenconventie is een vluchteling: "gegronde vrees" Dit houdt zowel een subjectief als een objectief element in. De persoon dient een "vrees" (subjectief) te koesteren, doch deze dient verantwoord te zijn door een aantal objectieve elementen. Het feit dat iemand reeds vervolgd is geweest kan worden beschouwd als een serieuze aanwijzing voor een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer in het land van herkomst. (RvV zaak nr. 4,924 van 14 december 2007, punt 4.1.6.)

vervolging" Opdat iemand als vluchteling kan worden beschouwd, dient hij niet reeds vervolgd geweest te zijn, een gegronde vrees voor toekomstige vervolging volstaat. Er dient ook niet met absolute zekerheid bewezen te worden dat iemand zou vervolgd worden wanneer hij in zijn land gebleven was. Een redelijke kans dat vervolging zou plaatsvinden is voldoende. Verzoeker zal duidelijk maken dat hij in tegenstelling tot wat wordt beweerd door het CGVS, wel degelijk voldoet aan deze voorwaarden. In het bijzonder zal verzoeker aantonen waarom hij door een combinatie van twee onlosmakelijk met elkaar verbonden factoren als een vluchteling moet worden beschouwd. Vooreerst zal verzoeker duidelijk maken waarom zijn vrees ten aanzien van de Taliban wel degelijk zeer aannemelijk is (I). Vervolgens zal verzoeker schetsen waarom hij tevens een gegronde vrees voor de Pakistaanse autoriteiten mag koesteren (II).

Gegronde vrees ten aanzien van de Taliban. Subjectieve vrees voor vervolging. Verzoeker koestert duidelijk een subjectieve vrees voor vervolging ten aanzien van de Taliban. Verzoeker meldde dit tijdens zijn ondervraging bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens zijn twee gehören bij het CGVS. Objectieve vrees voor vervolging. Er zijn daarnaast ook objectieve gronden voor zijn vrees. Verzoeker is ontvoerd geweest, tien dagen vastgehouden en gedurende zijn verdere verblijf in Pakistan permanent bedreigd door de Taliban. Dit werd beschreven in het feitenrelaas en wordt ook duidelijk ondersteund door de stukken daarbij aangevoerd. Dat de vrees voor vervolging actueel is blijkt uit ook de verschillende geraadpleegde bronnen. Uit recente landenrapporten blijkt immers duidelijk dat de Taliban de regio nog steeds sterk teistert met terreur en door middel van vaak zeer doelgerichte aanvallen. Zo stelt het US Department of State rapport van de Country Report on Human Rights Practices 2011 : (...) Dat verschillende leden van militaire en paramilitaire eenheden gekidnapt kunnen worden wordt bovendien bevestigd door het Amnesty International rapport "As If Hell Fell On Me: The Human Rights Crisis in Northwest Pakistan": (...) De permanente dreiging die uitgaat van de Taliban in de noord-westelijke gebieden van de Pakistan wordt ook zeer duidelijk beschreven in andere gerenommeerde landen rapporten. Zo stelt Amnesty International in haar Jaarlijks Rapport vast dat de Taliban zonder enige terughoudendheid zeer roekeloos overgaat tot geweld in de provincie van oorsprong van verzoeker en legt Reuters Altemet de nadruk op de aanvallen die de Taliban uitvoert op overheidstroepen in de regio. Tenslotte, is het duidelijk dat de Taliban een bijzondere belangstelling voor hem heeft daar zowel hijzelf als zijn familieleden permanent worden gevisieerd. Getuige hiervan, zijn de permanente dreigtelefoons aan het adres van de vader van verzoeker.

Aangaande de vermeende ongeloofwaardigheid van het feitenrelaas met betrekking tot de vervolgingen van verzoeker door de Taliban wegens een vermeend gebrek aan bewijsmiddelen. Betreffende het

vermeende militair niet actief zijn van verzoeker in de Swat regio. Verzoeker wenst er eerst en vooral te benadrukken dat het CGVS niet betwist dat hij lid was van de FC. Verzoeker werpt daarenboven op dat hij steeds een consistent en coherent relaas over de feiten heeft voortgebracht (zowel voor de DVZ als tijdens het gehoor door het CGVS) en alle gebeurtenissen zeer gedetailleerd heeft uitgelegd en de documenten waarover hij beschikte om dit te staven heeft neergelegd. In tegenstelling tot wat wordt beweerd door het CGVS, maakte verzoeker wel degelijk deel uit van de peloton 249 van de FC, actief in de Swat regio in april en maart 2009. Hoewel verzoeker tijdens het eerste gehoor enkel een dienstkaart voorlegde met peloton-nummer 167, legt verzoeker nu een kopie over van zijn loonbrief toen hij actief was in de Swat-regio voor peloton 249. Dit toont onomstotelijk aan dat verzoeker deel uitmaakte van peloton 249 en schraagt het feitenrelaas zoals hierboven is uiteengezet, met name zijn tewerkstelling in de Swat-regio in de eerste helft van 2009. Het CGVS werpt daarnaast op dat verzoeker geen document voorlegde dat aantoonde dat verzoeker werd verplaatst naar het Malakand district. Echter, verzoeker wenst te benadrukken dat de Taliban hem beroofde van al zijn officiële documenten, zoals reeds hierboven uiteengezet in het feitenrelaas. Daarenboven verwijst verzoeker naar stuk 4 die nu zeer duidelijk aantoonde dat hij wel degelijk uitmaakte van peloton 249. Verzoeker wenst voorts ook op te merken dat de verwijzing van het CGVS naar de wapenlicentie op geen enkele manier relevant is voor de vraag of verzoeker aanwezig was in de Swat regio. Deze opmerking van het CGVS demonstreert haar gebrekkige kennis over de toekenningsprocedure van wapenlicenties in Pakistan, en illustreert dat het CGVS geen enkele moeite heeft gedaan om de wapenlicentie van verzoeker aan een nauwkeurig onderzoek te onderwerpen. Vooreerst dient te worden onderstreept dat verzoeker als militair sowieso geen wapenlicentie nodig had om zijn militaire plicht te vervullen in de Swat regio. Als lid van de FC maakte verzoeker immers deel uit van het militair apparaat in Pakistan, en militairen behoeven uiteraard geen wapenlicentie om hun dagdagelijkse plicht uit te oefenen. Anders is het uiteraard voor een lid van het leger die gewoon een wapen wenst te gebruiken in zijn burgerlijke leven. Op dat moment is een wapenlicentie wel vereist. Welnu, de wapenlicentie waar het CGVS naar verwijst is een zo'n wapenlicentie die wordt uitgereikt aan militairen en die kan worden gebruikt tijdens hun privé-leven. Een dergelijke wapenlicentie is gratis en heeft als doel de militairen te beschermen in hun vrije tijd. Leden van het Pakistaanse leger zijn immers vaak het doelwit van aanvallen van de Taliban, ook indien ze tijdelijk hun dienst hebben verlaten. Het CGVS werpt voorts op dat "deze licentie geen vergunning is voor een wapen gedurende de periode dat u in Swat actief zou geweest zijn". Echter, het niet corresponderen van de datum van de geldigheid van de wapenlicentie met de periode van tewerkstelling in de Swat regio is niet pertinent. Een dergelijke wapenlicentie kan op geen enkele manier worden gebruikt om de al dan niet tewerkstelling van verzoeker in de Swat regio te staven in de eerste helft van 2009, verzoeker had immers geen specifieke wapenlicentie nodig om zijn militaire plicht te vervullen in de Swat regio zoals hierboven reeds aangehaald. Verzoeker legde dit document enkel voor tijdens zijn gehoor om het CGVS zoveel mogelijk documenten te geven teneinde hen de mogelijkheid te geven op een objectieve wijze te kunnen oordelen over zijn situatie in zijn land van oorsprong. Dit document had geenszins de bedoeling om zijn effectieve tewerkstelling in de Swat regio te bewijzen. Kortom, de opmerking van het CGVS "Dit is opmerkelijk aangezien u werd uitgezonden naar een regio waar de situatie op dat moment explosief was en u meer dan waarschijnlijk een wapen nodig had, al was het maar voor uw eigen veiligheid" is dan ook onjuist en op geen enkele manier relevant om te suggereren dat verzoeker in de eerste helft van 2009 niet in de Swat regio aanwezig zou zijn geweest. Daarnaast legt het CGVS verkeerdelijk het verband tussen de data die vermeld staan op de wapenlicentie en het ondergedoken verblijf van verzoeker in Kohat. Vooreerst is het noodzakelijk om te benadrukken dat het CGVS de data van de wapenlicentie verkeert interpreteert. Volgens de CGVS betrof het hier een licentie geldig voor de periode van 15 september 2009 tot 31 december 2009. Dit is echter geenszins het geval. De wapenlicentie in kwestie werd immers vernieuwd. Zoals bovenaan aangegeven op de licentie was deze geldig voor een eerste periode van 28 september 2006 tot 31 december 2009, maar zoals tevens onderaan aangegeven op de licentie werd deze vernieuwd op 29 december 2009 en verlengd voor een periode van drie jaar tot 31 december 2012. Deze vernieuwing werd door verzoeker aangevraagd in april 2009. Doordat verzoeker de geijkte procedure noodgedwongen niet heeft kunnen volgen was hij verplicht 200 Pakistaanse roepie te betalen. De vernieuwing (of de oorspronkelijke uitgifte) van een licentie wordt echter pas gevalideerd nadat de noodzakelijke betaling is gedaan aan de lokale branche van de Nationale Bank van Pakistan. Daar verzoeker vanaf mei 2009 tot begin februari 2011 ondergedoken leefde en zich verschoof voor de Taliban werd deze betaling pas mogelijk op 5 april 2011, te weten de eerste uitbetaling van zijn loon na zijn reïntegratie in het Pakistaanse leger, en zoals tevens aangegeven op de wapenlicentie. Met andere woorden, de data op de wapenlicentie corresponderen perfect met het feitenrelaas van verzoeker. Immers, daar verzoeker ondergedoken leefde in Kohat werd zijn licentie vernieuwd wanneer de eerste driejarige periode afliep. Op dat moment werd deze dan ook ondertekend door een vertegenwoordiger van het 'districion office' te Swabi in het Swabi district. Dit weerlegt a fortiori de bewering van het CGVS waarbij ze stellen dat: "Noch is het weinig waarschijnlijk dat het kantoor in Swabi dit zelf zou bijhouden, aangezien dit een document is wat de soldaat zelf in zijn bezit moet hebben." Immers, zoals reeds aangegeven, had verzoeker geen wapenlicentie nodig om zijn militaire plichten te vervullen. Bovendien was het volstrekt logisch voor het districion office om de vernieuwde wapenlicentie (voor burgers) van verzoeker bij te houden. Verzoeker was immers niet komen opdagen, hij leefde ondergedoken. Het districion office deed wat elke zorgvuldige overheidsinstelling zou doen in dat geval, het document bijhouden tot de begunstigde in kwestie langs komt, eventueel na betaling van een vergoeding zoals in casu

het geval. Voorts ziet het CGVS wederom verkeerdelijk een aantal inconsistenties in het verhaal van verzoeker met betrekking tot zijn kennis over de militaire operatie "Black Thunderstorm". Vooreerst, dient te worden aangestipt dat verzoeker weinig afwist over deze bewuste operatie. Verzoeker was immers slechts een lid van een laag echelon van de paramilitaire organisatie FC. Hoewel de FC meewerkte aan de uitvoering, werd de operatie Black Thunderstorm centraal aangevoerd door het Pakistaanse overheidsleger. Bovendien werd deze operatie zeer lang geheim gehouden, zowel intern als extern, gezien haar precair en essentieel karakter in de strijd tegen de oprukkende Taliban. Daarenboven wenst verzoeker op te merken en dat de bewuste operatie voor hem enkel bekend was onder de naam "Rah-e-Rast". Het spreekt dan ook voor zich dat verzoeker aangaf tijdens het gehoor dat hij weinig informatie had over de operatie "Black Thunderstorm". Door niet door te vragen en de correcte benaming te gebruiken suggereert het CGVS verkeerdelijk dat verzoeker niets wist over deze militaire operatie. Tenslotte, is het noodzakelijk te benadrukken dat operatie Black Thunderstorm pas startte vier dagen na de ontvoering van verzoekers en de andere leden van de peloton 249, te weten op 26 april 2009. Hoewel, verzoeker niet wenst te betwisten dat volgens de algemeen beschikbare informatie Sufi Mohammad de vredesonderhandelingen met de Pakistaanse overheden had afgebroken, was het - zeker gezien de positie waar verzoeker op dat moment in verkeerde - niet abnormaal dat hij geloof - of beter gezegd hoop - hechtte aan die woorden. Kortom, het is duidelijk dat het CGVS haar reeds a priori genomen beslissing achteraf probeert te rechtvaardigen door te zoeken naar zoveel mogelijk vermeend tegenstrijdige feiten in het feitenrelaas van verzoeker. De verwijzing naar de wapenlicentie voor burgers en associatie met de al dan niet afwezigheid in de Swat regio van verzoeker is echter compleet irrelevant. Ook het moedwillig spelen met verschillende data betreffende de Black Thunderstorm operatie past perfect in deze strategie. Het CGVS tracht hiermee een mistgordijn te hangen rondom het objectief vaststelbare gegeven dat verzoeker wel degelijk aanwezig was in de Swat regio in het eerste deel van 2009. Het CGVS schendt daardoor zonder meer de algemene zorgvuldigheidsplicht die op haar rust.

Betreffende de vermeende ongeloofwaardigheid van de aanslag op de woning van verzoeker door de Taliban

Het CGVS betwist tevens de geloofwaardigheid van de aanslag op de woning van verzoeker gepleegd door de Taliban op 25 mei 2011. Hoewel verzoeker de waarachtigheid van deze brutale aanval staaft door een kopie voor te leggen van het First Information Report (FIR), die hij invulde op het plaatselijke politiekantoor, insinueert het CGVS dat dit document zou zijn vervalst. Dit is echter een ronduit gratuite en foutieve bewering. Uit het loutere feit dat er op deze fotokopie geen stempels of zegels staan kan niet worden afgeleid dat het hier een vervalsing betreft. Overeenkomstig de criteria opgenomen in het "Pakistan: First Information Reports (FIRs) "-rapport van het UNHR is het FIR van verzoeker volledig op gemaakt volgens de vigerende strafrechtelijke regels in Pakistan. Bovendien illustreert de opmerking van het CGVS "dat een geloofwaardige FIR "stempels en zegels" behoeft" wederom dat ze niet adequaat zijn ingelicht over de huidige administratieve regels en gewoontes in Pakistan. Immers, zoals blijkt uit het bovenvermoemde rapport is de essentie van de administratieve procedure bij het uitvaardigen van een FIR de vereiste registratie in het bestand van de Pakistaanse politie. Dit gebeurt aan de hand van een specifiek nummer. Deze registratie heeft als doel om te garanderen dat er wel degelijk iets gebeurt met de klacht van de burger, zoals het ook gebruikelijk is volgens onze rechtstatelijke principes. In casu, is dit gebeurd voor verzoeker en het FIR van verzoeker is dan ook geregistreerd geweest onder het nummer ppc 324/355/427/20-b475. Het CGVS hecht ook weinig geloof aan de zware verwonding die de vader van verzoeker opliep bij de aanslag door de Taliban aan het ouderlijk huis. Nochtans, legde hij een foto voor waarop zijn vader staat afgebeeld in zijn huidige fysieke situatie als gevolg van de aanslag, met name met één been. Volgens het CGVS toont deze foto "niet aan dat deze verwonding het gevolg was van de aanval op de woning van verzoeker"? Vereisten dat in één foto zowel de oorzaak van de verwonding, het causaal verband en de verwonding zelf staan afgebeeld is redelijk absurd. Dit zou slechts zijn mogelijk geweest als verzoeker, of een derde, een foto kon nemen op het exacte moment van de aanslag. Dit was uiteraard niet mogelijk. De foto samen met de kopie van de FIR schraagt echter wel het feitenrelaas van verzoeker en toont de verschrikkelijke gevolgen aan van de permanente bedreigingen van de Pakistan.

Waarachtigheid van een aantal andere documenten

De CGVS probeert tenslotte op een tendendieuze wijze de authenticiteit van een aantal andere door verzoeker voorgelegde documenten in vraag te stellen. Zo merkt ze op dat de naam van verzoeker niet voorkomt in het krantenartikel en de brief van de Jirga. Het ontbreken van de naam van verzoeker in beide documenten is echter normaal. Immers, geen enkele van de namen van de leden van de peloton 249 werden vermeld. Zo verwijst het krantenartikel enkel naar de FC, en dit is ook logisch daar de journalist in kwestie gezien de gevaarlijke en precaire situatie de tijd heeft gehad om alle namen te

verzamelen, laat staan de soldaten in kwestie persoonlijk te spreken. Hetzelfde geldt voor de brief van de Jirga. Deze brief maakte zelfs geen gewag van de namen van de senior officieren dus lijkt het zeer ongewoon om ook de namen van de gewone soldaten te vermelden. De brief vermeldt enkel de voorwaarden waaronder de leden van peloton 249 worden vrijgelaten en de rol van de dorpsraad (de Jirga) bij de vrijlating van verzoeker en zijn pelotoncollega's.

Tenslotte, is het ook meer dan opmerkelijk dat het CGVS lijkt te insinueren in haar motivering van haar beslissing dat de dienstkaart van verzoeker is vervalst door te verwijzen naar twee typfouten op de kaart. Vooreerst dient benadrukt te worden dat hoewel Engels zeker een veel gebruikte taal is in Pakistan, gezien de geschiedenis van het land als een dominion binnen het Britse Commonwealth, deze taal zeker niet door iedereen perfect wordt beheerst. Dit is zeker het geval voor de lagere leden van het militair apparaat die de dienstkaarten uitgeven. Daarenboven, bewijst het CGVS in haar eigen beslissing dat administratieve overheden wel eens vaker de mist ingaan als het op spelling en typfouten aankomt (zondermeer, in veilig derde land) Heel ongewoon zijn deze typfouten blijkbaar ook niet in het Westen.

I) Gegronde vrees ten aanzien van de Pakistaanse autoriteiten

Subjectieve vrees voor vervolging

Verzoeker koestert duidelijk tevens een subjectieve vrees voor vervolging ten aanzien van de Pakistaanse autoriteiten. Verzoeker meldde dit tijdens zijn ondervraging bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens zijn twee gehören bij het CGVS.

Objectieve vrees voor vervolging

Er zijn daarnaast ook objectieve gronden voor zijn vrees. Gegronde vrees voor vervolging

Preliminair moet worden benadrukt dat de vrees van verzoeker voor de Pakistaanse overheden secundair is en in feite het gevolg van de vrees voor vervolging hierboven beschreven. De vrees voor de Pakistaanse overheden is immers sterk verbonden met de hierboven reeds beschreven vrees voor de Taliban. Hoewel, de kans in principe kleiner zou moeten zijn dat verzoeker vervolgd wordt door de Pakistaanse overheidsdiensten, noopt de zeer specifieke persoonlijke situatie van verzoeker tot een andere analyse. Immers, daar verzoeker enerzijds, er ten opzichte van de Taliban belang bij heeft om zich te onthouden van enige verdere militaire activiteiten in het Pakistaanse leger, leidt een dergelijke houding er anderzijds toe dat veel argwaan wordt opgewekt bij de Pakistaanse overheden. De terughoudendheid van verzoeker om verder te werken bij de FC of een andere eenheid van het Pakistaanse leger ten einde de voorwaarden van de vrijlating na de ontvoering niet te schenden, creëert jammer genoeg een sterk vermoeden in hoofde van de Pakistaanse veiligheidsdiensten dat verzoeker zelf actief is bij de Taliban. De vrees van verzoeker wordt uiteraard nog versterkt door het gegeven dat hij door te deserteren in feite weigerde verder zijn toenmalige taak bij het leger verder te zetten, met name het identificeren van gearresteerde potentiële leden van de Taliban. Bovendien wenst verzoeker te benadrukken dat hij het slachtoffer is van het "dubbel spel" binnen de Pakistaanse overheden. De infiltratie van de Taliban en de collusie tussen de Taliban en Pakistaanse veiligheidsdiensten, en dan vooral de Inter-Services Intelligence (de "ISI") is immers enorm (zie infra nr. 61). Dit impliceert dat zijn noodzakelijke reïntegratie in het Pakistaanse leger onmogelijk werd, en in feite nog steeds is, daar hij het gevaar loopt verklikt te worden door een Taliban-spion, of een lid van Pakistaanse overheid met goede banden met de Taliban. Deze personen kunnen immers op elk moment het schenden van de vrijlatingsvoorwaarde melden aan de Taliban. Hierna, wenst verzoeker nog een beknopt overzicht te geven van de mogelijke dreiging die uitgaat van de Pakistaanse overheden ten aanzien van personen die zich in een gelijkaardige situatie bevinden als hemzelf. Vooreerst is het duidelijk dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten er zeker ook niet voor terugschrikken om het nodige geweld en arbitraire macht te hanteren. Volgens Human Rights Watch zijn de Pakistaanse politie-eenheden verantwoordelijk voor illegale moorden in gans het land (...). Ook Amnesty International, in haar reeds bovenvernoemde "As If Hell Fell On Me" rapport, bevestigde dat het geweld van de Pakistaanse overheidsdiensten vaak even funest is als het geweld gebruikt door de Taliban: (...) Met andere woorden, daar de kans zeker niet miniem is dat verzoeker blijvend beschuldigd wordt van banden met de Taliban door de Pakistaanse overheid wacht hem mogelijk het zelfde lot als vele anderen in de Swat regio die vermoord en vervolgd werden door Pakistaanse legereenheden. Bovendien stelde het zelfde rapport van Amnesty International dat 245 mensen die werden geassocieerd met de Taliban midden juli 2009 brutaal werden vermoord door Pakistaanse troepen. Daarnaast suggereert het Human Rights Watch rapport dat de ISI sterke banden heeft met de Taliban en zelfs betrokken was bij hun terreur: (...) Kortom, de situatie van verzoeker in Pakistan was en is ronduit onhoudbaar. Hij bevindt zich duidelijk tussen hamer en aambeeld. Aan de ene kant zit hij, sinds de ontvoering door de Taliban in 2009 vast in het net van de Taliban. Aan de andere kant dwingt deze permanente dreiging verzoeker ertoe zich te onthouden van ook maar enige militaire activiteiten wat dan

weer een zeer sterke argwaan opwekt bij de Pakistaanse autoriteiten. En zoals hierboven reeds veelvuldig beschreven leidt die argwaan tevens tot een mogelijke vervolging door de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Bovendien wordt dit dubbel gevaar versterkt door de aanwezigheid van vele dubbelspionnen bij de ISI en in andere hoge echelons in het Pakistaanse machtsapparaat. Indien verzoeker zou worden verplicht om terug te keren naar Pakistan komt hij opnieuw terecht in deze dubbele helix van vervolging door enerzijds de Taliban en de Pakistaanse overheden. Indien verzoeker wordt terug gestuurd naar zijn geboorteland wordt hij feitelijk onderworpen aan een permanent Sophie's choice dilemma.

Aangaande de vermeende ongeloofwaardigheid van het feitenrelaas met betrekking tot de vervolgingen van verzoeker door de Pakistaanse overheden wegens een vermeend gebrek aan bewijsmiddelen.

Betreffende het viseren van verzoeker door de Pakistaanse overheid. Het CGVS is van mening dat het niet is bewezen dat de Pakistaanse overheid het zou gemunt hebben op verzoeker. De vrees ten aanzien van de Pakistaanse overheden kan niet aannemelijk worden gemaakt door harde bewijzen zoals een arrestatievel. Verzoeker wenst vooreerst te benadrukken dat de vrees voor de Pakistaanse autoriteiten voornamelijk gebaseerd is op het vermoeden dat verzoeker verbonden is aan de Taliban. Deze veronderstelling werd bovendien nog versterkt vanaf het moment dat hij het leger verliet. Daarnaast, wenst verzoeker nogmaals te benadrukken dat zoals boven reeds aangegeven het Taliban-netwerk in het Pakistaans leger bijzonder sterk is. De vrees die verzoeker derhalve heeft is tevens een rechtstreekse afgeleide van de vrees die verzoeker heeft voor de Taliban. Kortom, indien verzoeker volledig zou terugkeren naar het Pakistaanse leger dan stelt hij zichzelf en vooral zijn ganse familie bloot aan mogelijke aanvallen van de Taliban. Maar omgekeerd, indien verzoeker weigert te reïntegreren in het Pakistaanse leger dan neemt de kans almaar toe dat het vermoeden van het Pakistaanse leger wordt versterkt. Dit kan dan ook resulteren in mogelijke vervolging door de Pakistaanse overheid, hetgeen niet zo zeldzaam is in Pakistan.

Aangaande de overige inconsistente elementen die het CGVS meent te ontwaren in het feitenrelaas van verzoeker

Betreffende het niet aanvragen van asiel in Griekenland. Het CGVS geeft verder nog aan dat "Uw langdurige verblijf zonder een asielaanvraag in Griekenland breekt uw ingeroepen vrees voor vervolging verder af" en vervolgens "... is het niet meer dan logisch dat deze persoon zich na aankomst in veilig derde land, zich zo snel mogelijk tot de autoriteiten aldaar zou wenden ten einde bescherming aan te vragen.". Deze stelling wordt zowel principieel als in feite door verzoeker betwist. Vooreerst stipt verzoeker aan dat de bedoeling van zijn vluchtreis altijd was geweest om Frankrijk of België te bereiken. Dit was ook zo overeengekomen met de mensensmokkelaar. Bovendien heeft verzoeker zich in Griekenland gedurende de ganse tijd verborgen gehouden. Dit werd verplicht opgelegd door de mensensmokkelaar. Daarenboven, wenst verzoeker op te merken dat het niet onmiddellijk aanvragen van asiel in een andere Lidstaat van de Europese Unie niet meteen wijst op het ontbreken van een vrees tot vervolging in hoofde van verzoeker. Verzoeker wachtte immers niet intentioneel om asiel aan te vragen. Griekenland was gewoonweg niet de bestemming van zijn vluchtreis zoals afgesproken met de mensensmokkelaar. De vrees voor vervolging indien hij terug zou moeten keren was echter nog steeds zeer sterk aanwezig. Van zodra hij de Europese Unie binnenkwam beseftte verzoeker gewoonweg dat hij niet meteen zou terug gestuurd worden. Een menselijke conclusie, doch niet van die aard om zijn vrees voor vervolging in Pakistan te ondermijnen. Betreffende de mogelijke vlucht- en vestigingsalternatieven in Pakistan De stelling van het CGVS dat verzoeker zich makkelijk zou kunnen vestigen in andere regio's in Pakistan spoort niet met de werkelijkheid op het terrein. Zo stelde het Pakistan Security Rapport 2011 van het Pakistan Instituut voor Peace Studies dat (...)

Bovendien maakt het PIPS rapport duidelijk dat de hoeveelheid geweld in de provincie Khyber Pakhtunkhwa zelfs stijgt. Het permanent gevaar die de verzoeker loopt in zijn provincie van geboorte wordt ook aangegeven in de Sentinel Security Assessment for Pakistan.

Het is derhalve duidelijk dat verzoeker op geen enkel moment veilig is in zijn provincie van origine. Bovendien, indien verzoeker zou worden verplicht om zich te vestigen in een andere provincie is zijn enige aanknooppunt het leger. Een machtsapparaat dat gedeeltelijk geïnfilteerd is door de ISS, en dus onrechtstreeks door de Taliban. Dit impliceert dat verzoeker de facto permanent en overal in Pakistan in gevaar is.

Besluit. Uit al het voorgaande blijkt duidelijk dat het feitenrelaas van verzoeker consistent, coherent en geloofwaardig is. Bovendien merkt verzoeker op dat hij, in zijn thuisland zijn familie en vrienden heeft achtergelaten. Het spreekt voor zich dat hij dit moest doen omwille van zijn vrees voor vervolging en niet om hier opnieuw een beter leven te beginnen. Indien hij kon, keerde verzoeker onmiddellijke terug naar zijn geboorteland. Echter, zijn huidige situatie en vooral zijn verleden maken het onmogelijk om in Pakistan te blijven. Huidig middel is aldus gegrond en verzoeker moet bijgevolg het statuut van vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie toegekend worden.

*B.2. In subsidiaire orde: Schending van artikel 48/4
Vreemdelingenwet*

Indien U Raad van oordeel zou zijn dat de vluchtelingenstatus niet aan verzoeker zou kunnen worden toegekend (*quod non*), dan staat vast dat verzoeker minstens de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient te worden toegekend. Het staat immers vast dat verzoeker enerzijds meteen weer kan opgepakt worden door de Pakistaanse overheid wegens het deserteren uit het leger, en anderzijds wederom fysiek bedreigd kan worden door de Taliban gezien de voorwaarde die hij heeft geschonden en zijn vermoedelijke banden met de Pakistaanse overheid. Het verleden van verzoeker, de kennis in hoofde van de Pakistaanse overheden, en vooral in hoofde van de Taliban, vormen een zeer groot individueel gevaar voor verzoeker. Het is *immers* zo dat de Pakistaanse overheden nog steeds zeer wantrouwig staan tegenover verzoeker en zijn in hun ogen verdacht verleden. Het spreekt het voor zich dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn geboorteland tevens het gevaar loopt dat hij wordt opgepakt door de Taliban en hierbij het leven laat zoals boven reeds uitvoerig betoogt. Hij zou in geval van terugkeer naar Pakistan derhalve duidelijk een reëel risico op ernstige schade lopen. Indien de subsidiaire bescherming geweigerd zou worden zou dit overeenkomen met ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst hiervoor naar de reeds aangehaalde informatie over onmenselijke situaties in de gevangenissen in Pakistan en de zeer gevaarlijke situatie in de Swat regio door toedoen van de Taliban.

B.3. In meest subsidiaire orde:

Schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur

Schending van artikel 4 paragraaf 1 van de EU Kwalificatierichtlijn

Verzoeker betwist de grondigheid waarmee het CGVS het onderzoek heeft gevoerd.

- Verzoeker stelt vast dat het onderzoek zich beperkt tot de gebeurtenissen vanaf april 2009. In zijn gehoor heeft hij nochtans benadrukt dat hij reeds sinds 2006 actief was voor het FC, en in het bijzonder peloton 249. Bovendien gaf verzoeker een compleet overzicht van de trainingscentra waar hij werd voorbereid om deel te nemen aan de operaties van peloton 249. Door dit niet te doen wenste het CGVS de geloofwaardigheid van het lidmaatschap van verzoeker bij peloton 249 van de FC (onterecht) te ondermijnen. Daarnaast heeft het CGVS niet verder doorgevraagd over de precieze omstandigheden van de ontvoering door de Taliban. Het verhoor bleef op dat vlak veel te algemeen waardoor het CGVS nooit verder kwam dan de bevestiging van haar a priori gevormde mening. Tenslotte, is het duidelijk dat het CGVS tijdens het gehoor en bij haar beslissing is uit gegaan van zeer algemeen beschikbare informatie zonder de specificiteiten en de praktijk op het terrein na te gaan. Dit kwam vooral aan het licht bij haar evaluatie van de wapenlicentie en de FIR-procedure. Kortom, deze vragen en een meer doorgedreven onderzoek op het terrein kunnen belangrijke informatie opleveren die dragend zijn voor het aantonen van de gegronde vrees voor vervolging. Bovendien houdt het CGVS in zijn beslissing totaal geen rekening met objectieve elementen en algemeen gekende feiten. Door haar falen schendt het CGVS artikel 4 paragraaf 1 van de EU Kwalificatierichtlijn waarin gesteld wordt dat er een samenwerkingsplicht bestaat tussen de asielzoeker en het CGVS en beide partijen in samenwerking alle elementen dienen te beoordelen.

Het CGVS schendt tevens de zorgvuldigheidsplicht die op haar rust.

Verzoeker stelt dan ook recht te hebben op een grondiger onderzoek van het CGVS."

2.2. De asielaanvraag van verzoeker wordt afgewezen om reden dat: (i) hij zijn vrees ten aanzien van de Taliban niet aannemelijk kan maken, (ii) hij zijn vrees ten aanzien van de Pakistaanse autoriteiten evenmin aannemelijk maakt, (iii) zijn langdurig verblijf zonder asielaanvraag in Griekenland zijn ingeroepen vrees voor vervolging afbreekt, (iv) niets erop wijst dat hij het slachtoffer zou worden van de openlijke strijd tussen de Taliban en de Pakistaanse autoriteiten in het noordwesten van Pakistan en (v) de door hem voorgelegde documenten niet van aard zijn voormelde conclusies in een positieve zin te doen ombuigen.

2.3. Verzoekers beweerde aanwezigheid in de Swat regio in de periode maart-april 2009 is, in tegenstelling tot wat verzoeker zelf voorhoudt in zijn verzoekschrift, geenszins een *“objectief vaststelbare gegeven”* (Verzoekschrift, p. 15). Immers, aan de thans door verzoeker aangebrachte loonbrief, die volgens hem onomstotelijk aantoonde dat hij in de eerste helft van 2009 in de Swat regio actief was als militair in peloton 249 van de Frontier Constabulary (FC), kan geen bewijswaarde worden toegekend. Het betreft vooreerst slechts een fotokopie waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn. (RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Daarnaast is de inhoud van de kopie nagenoeg onleesbaar en is hoe dan ook verzoekers naam en de locatie van tewerkstelling nergens in het stuk te ontwaren. Uit de vermeldingen op de kopie die wel leesbaar zijn, blijkt bovendien dat de loonbrief betrekking heeft op de maand april 2011, een periode waarin verzoeker blijkens zijn verklaringen nochtans al in peloton 167 werkzaam was (gehoorverslag CGVS II 4 juli 2012, p. 10). Het document staat dan ook geenszins zijn beweerde tewerkstelling begin 2009 in de Swat regio. Overigens kunnen er vraagtekens geplaatst worden over hoe verzoeker, gezien zijn verklaarde vrees jegens de Pakistaanse autoriteiten, aan dit stuk zou zijn geraakt. Verzoeker, die eerder tijdens zijn laatste gehoor aan de commissaris-generaal verklaarde dat *“alle record (...) bij de overheid”* zijn en dat hij dus niets van loonbrieven of dergelijke bij had (*Ibid.*, p. 8), verschaft niet de minste toelichting over de wijze waarop hij alsnog dit stuk zou hebben verkregen. De door verzoeker neergelegde wapenlicentie kan evenmin als bewijs dienen van zijn beweerde tewerkstelling in de Swat regio begin 2009. Verzoeker bevestigt dit overigens ook zelf door te stellen dat *“een dergelijke wapenlicentie (...) op geen enkele manier”* kan *“worden gebruikt om de al dan niet tewerkstelling van verzoeker in de Swat regio te staven in de eerste helft van 2009”* en dat hij met *“dit document (...) geenszins de bedoeling”* had *“om zijn effectieve tewerkstelling in de Swat regio te bewijzen”* (Verzoekschrift, p. 12-13). Verzoeker kan zijn beweerde militaire optreden in de Swat regio in de periode maart-april 2009 bijgevolg niet met enig begin van bewijs staven. Gelet op dit manifeste gebrek aan bewijzen in samenhang met de vaststelling dat verzoeker als militair weinig meer wist over de operatie ‘Black Thunderstorm’ dan dat dit de naam van een militaire actie was, dat hij de onderhandelingen over vrede tussen Sufi Mohammad en de overheid situeerde op het ogenblik dat hij vastgehouden werd eind april 2009 terwijl deze in werkelijkheid reeds plaatsvonden begin april kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde militaire aanwezigheid en optreden in april 2009 in de Swat regio. Bijgevolg kan evenmin enig geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde ontvoering door de Taliban op 22 april 2009 en de problemen die hieruit voortvloeien, met name verzoekers arrestatie door de Pakistaanse overheden en de aanval van de Taliban op zijn ouderlijk huis.

Het neergelegde krantenartikel en de brief van de Jirga vermelden nergens verzoekers naam waardoor deze documenten niets wezenlijks bijbrengen aan het asielrelaas. Deze stukken zijn, net als verzoekers dienstkaart die bovendien enkele typfouten bevat, derhalve niet van aard een ander licht te werpen op het voorgaande.

Wat het door verzoeker neergelegde ‘First Information Report’ d.d. 25 mei 2011 (FIR) betreft, wijst de Raad erop dat niet het feit dat deze geen zegels of stempels bevat, doch wel de vaststelling dat het om een gewone, niet-gecertificeerde kopie gaat die de commissaris-generaal terecht heeft doen besluiten dat aan dit stuk geen bewijswaarde kan worden toegekend. Dienaangaande kan ook worden verwezen naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat het in Pakistan gemakkelijk is om aan vervalste documenten te geraken (Landeninformatie, *Subject Related Briefing “Pakistan” - “Corruptie en documentenfraude”*). De foto van de man zonder been in een rolstoel, voor zover dit al verzoekers vader zou zijn, toont niet aan dat deze verwonding het gevolg zou zijn door een aanval van de Taliban op het huis van de betrokkene. De vaststelling overigens dat verzoeker blijkens zijn verklaringen na de beweerde aanslag van de Taliban op zijn huis einde mei 2011 nog voor een periode van 15 dagen zou zijn teruggekeerd naar zijn dorp waar er volgens zijn verklaringen nochtans een grote aanwezigheid is van Talibs die er een eigen systeem van informanten zouden hebben, ondermijnt op ernstige wijze de ernst en geloofwaardigheid van die beweerde vervolging door de Taliban.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde problemen met de Taliban, kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn beweerde problemen met de Pakistaanse autoriteiten. Immers, deze zijn er onlosmakelijk mee verbonden, zo geeft verzoeker ook thans zelf in zijn verzoekschrift aan, waar hij onder andere opmerkt dat zijn vrees jegens de nationale autoriteiten “sterk verbonden” is “met de (...) vrees voor de Taliban” en “in feite het gevolg” en “een rechtstreekse afgeleide” ervan (Verzoekschrift, p. 17 en 20).

Verzoeker gaf tijdens zijn recentste gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat hij omwille van de voortdurende bedreigingen van de Taliban zijn werk in het leger niet wilde verder zetten en daarom deserteerde (gehoorverslag, 4 juli 2012, p. 11). Nu aan verzoekers problemen met de Taliban geen geloof kan worden gehecht kan aan de voorgehouden desertie evenmin enig geloof worden gehecht. Bovendien kan bij gebrek aan documenten zoals loonbrieven, aanvragen voor verlof en dergelijke, niet worden nagegaan of verzoeker werkelijk zijn werk bij de FC heeft stopgezet, wanneer hij juist gestopt zou zijn met werken of op welke manier hij zijn werk heeft stopgezet. Verzoeker legt geen enkel bewijs voor dat hij als deserteur geboekstaafd zou staan. Nochtans verklaarde hij op het Commissariaat-generaal, toen hem gevraagd werd of hij documenten heeft waaruit blijkt dat de autoriteiten hem omwille van zijn desertie zoeken, het volgende: “(...) ik ben deserteur dus er moeten wel warrants zijn” (gehoorverslag CGVS I 9 januari 2012, p. 6). Aan zijn beweerde problemen met de autoriteiten, omwille van desertie, kan dan ook niet het minste geloof worden gehecht.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming wijst de Raad erop dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dienvolgens kan hij zich zodoende ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in verzoekers regio van herkomst, het noordwesten van Pakistan, reeds lange tijd een zware strijd aan de gang is tussen de Taliban en de Pakistaanse autoriteiten en het geweld zich dan ook hoofdzakelijk daar voordoet (*Subject Related Briefing -“Pakistan”- Algemene Veiligheidssituatie*). Dit conflict is zeer regionaal, zo blijkt ook uit de door verzoeker bijgebrachte landenrapporten waarin onder meer wordt gesteld dat de Taliban de noordwestelijke gebieden van Pakistan nog steeds sterk teistert met terreur en zeer gerichte aanvallen. Blijkens de informatie vervat in het administratief dossier wordt de veiligheidssituatie in het binnenland van de provincies Sindh en Punjab, beide in het oosten gelegen, door het “Pakistan Institute for Peace” als overwegend rustig omschreven. De omvang en intensiteit van het gepleegde geweld is er beduidend lager dan in voornoemde provincies. Er kan niet gewaagd worden van een situatie van veralgemeend geweld. Ook in Pakistan occupied Kasjmir (Pok) en Gilgit-Baltistan, beide in het noorden gelegen, is de situatie volgens het “Pakistan Institute for Peace” overwegend kalm en vredig. Veel “IDP”s (Internally Displaced Persons) vestigden zich ten tijde van en na het hoogtepunt van de gevechten in noordwest Pakistan in Karachi, de hoofdstad van de provincie Sindh. Begin 2010 leefden er naar schatting zo’n tweeëneenhalf miljoen Pashtun in de stad, waarvan honderdduizenden vluchtelingen uit het noordwesten. Ook in de provincie Punjab wonen vele ontheemden uit het noordwesten in grote steden zoals Lahore, Islamabad, en Rawalpindi. In het licht van deze informatie en gelet op het feit dat verzoekers ingeroepen vrees voor de Taliban en de Pakistaanse autoriteiten niet aannemelijk is en hij geen andere vrees of problemen inroept, wijst niets erop dat verzoeker, die Pashtun van origine is, zich niet elders in zijn land van herkomst zou kunnen vestigen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtuns waarbinnen hij zich moeiteloos kan integreren. Verzoeker toont geenszins het tegendeel aan.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde documenten, met name talrijke (landen)rapporten en artikels, van de CIA, ‘Home office UK Border Agency’, United States Department of State, The Long War Journal, Human Rights Watch, Amnesty International, Reuters Alertnet, Balochistan Times en The Pakistan Institute for Peace Studies, alsook een document aangaande de hernieuwing van zijn wapenlicentie en enkele foto’s van zijn verminkte vader, wijzigen niets aan hetgeen voorafgaat. Een verwijzing naar algemene rapporten, artikels en een aantal bevindingen van (inter)nationale (mensenrechten)organisaties volstaat overigens niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt tot slot dat verzoeker tijdens zijn verschillende gehoren uitgebreid gehoord werd over de gebeurtenissen van zowel voor als na zijn ontvoering in april 2009, zoals onder meer aangaande de aanvang van en het verdere verloop van zijn carrière binnen de FC. Verzoeker kreeg ook uitgebreid de mogelijkheid om hierover zelf alle mogelijke inlichtingen, documentatie en informatie te verschaffen. Tijdens de gehoren werd hem ook uitgebreid de mogelijkheid geboden om zijn relaas, zoals onder meer met betrekking tot de omstandigheden van die beweerde ontvoering door de Taliban, volledig en gedetailleerd uit de doeken te doen en op het einde van die gehoren werd hem bovendien uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets aan zijn relaas had toe te voegen. De commissaris-generaal heeft zich bij het nemen van zijn beslissing gebaseerd op de aan het administratief dossier toegevoegde objectieve, gedetailleerde en uitgebreid gedocumenteerde informatie verkregen van onder andere nationale en internationale instanties op het terrein. Men kan de commissaris-generaal in die zin dan ook geen onzorgvuldig handelen verwijten.

Een schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen werd niet aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER